

ΒΑΣΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

PHIL EARLE

ΟΤΑΝ
ΠΕΣΕΙ
Ο ΟΥΡΑΝΟΣ
ΣΤΟ
ΚΕΦΑΛΙ
ΜΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:

ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΙΚΑΡΟΣ

ΟΤΑΝ ΠΕΣΕΙ
Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΜΑΣ

Τίτλος πρωτοτύπου: *When the sky falls*

© 2021, Phil Earle

© 2022, Εκδόσεις Ίκαρος για την ελληνική έκδοση

Μετάφραση από τα αγγλικά: Άγγελος Αγγελίδης
Επιμέλεια – Διόρθωση: Αντωνία Κιλεσσοπούλου
Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος
Εκτύπωση: Μητρόπολις Α.Ε.
Βιβλιοδεσία: Ηλ. Μπουντάς – Π. Βασιλειάδης Ο.Ε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Πρώτη έκδοση Μάρτιος 2022

ISBN 978-960-572-473-3

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ

Βουλής 4, 105 62, Αθήνα • Τ 210 3225152 • www.ikarosbooks.gr

Phil Earle

ΟΤΑΝ ΠΙΕΣΕΙ
Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΜΑΣ

Μετάφραση
Άγγελος Αγγελίδης

*Βασισμένο
σε αληθινή ιστορία*

ΙΚΑΡΟΣ

*Στον Πι, που μου έβαψε την ιδέα...
και στη Λουίζ, που την έφερε στη ζωή*

Σε κοιτάζω στα μάτια,
βλέπω μιαν άληθη ζωή, μιαν άληθη σκέψη.
Με κοιτάς κι εσύ
κι επιτίζω πως δε βλέπεις ένα παιδί,
αληλά τον άντρα που με έκανες.

Στα βάθη του ορυχείου,
στον βυθό της θάλασσας, είχες ένα όνειρο.
Και μου το έδωσες.
«Μπορείς να γίνεις ο άντρας
που θέλεις να γίνεις.
Απλά να θυμάσαι
τι μου είχε πει ο δικός μου πατέρας».

Γιατί θα έρθουν μέρες
Θα έρθουν μέρες
Ω, ναι, θα έρθουν μέρες
Θα έρθουν μέρες
Για ανθρώπους σαν εμάς.

«Vane Tempest», *The Lake Poets*

Η αποβάθρα του τρένου ήταν ένα πεδίο μάχης: εξήντα μέτρα μακελειό, που ήταν λες και το είχες φέρει απευθείας απ' τις ακτές της βόρειας Γαλλίας.

Καιπνός, σύννεφα πυκνά· ο κόσμος στριμωχνόταν ο ένας πάνω στον άλλο. Παντού ακούγονταν κραυγές πόνου και ουρλιαχτά απόγνωσης, καθώς όλοι αποχωρίζονταν τους αγαπημένους τους. Αλλά υπήρχαν και δάκρυα σιωπηλά, χαμηλόφωνες καθησυχαστικές διαβεβαιώσεις που ψιθυρίζονταν στο αυτί: όλο αυτό είναι προσωρινό, δεν αλλάζει τίποτα μεταξύ μας, *είμαι ακόμα η μητέρα σου, ο γονιός σου*.

Κόντρα στο ρεύμα της απελπισίας περπατούσε ένα αγόρι: ξεφυσούσε κι αποδοκίμαζε όλο αυτό το κλάμα και τη φασαρία. Έμοιαζε με τα άλλα παιδιά που έφευγαν από την πόλη για να σωθούν: μικρό βαλιτσάκι, καρτέλα με το όνόματά του και αντιασφυξιογόνα μάσκα. Αντί να μπαίνει όμως θέλοντας και μη σε κάποιο βαγόνι, αυτός ξεμάκραινε από το τρένο, καθώς μόλις είχε φτάσει.

Δεν είχε ιδέα προς τα πού πήγαινε, ούτε ποιον έπρεπε να αναζητήσει. Μα ήξερε πως δεν ήθελε να έχει καμία σχέση με όλο αυτό το δράμα γύρω του. Σάρωσε με το βλέμμα το πλήθος, βλαστήμησε τον καιπνό που του μπήκε στα μάτια. Δεν ήθελε και πολύ για ν' αρπαχτεί· το μακρύ ταξίδι ήταν υπεραρκετό για να τον γεμίσει νεύρα.

Έβραζε από μέσα του· μετά από λίγο έβραζε κι απ' έξω του, δίχως να νοιάζεται ποιος θα τον ακούσει. Αποφάσισε να περιμένει ένα λεπτό· μπας κι εμφανιζόταν κανείς. Κι αν δεν εμφανιζόταν; Τότε απλά θα τρύπωνε σε ένα τρένο και θα γύριζε ξανά στον βορρά. Θα κρυβόταν στο τελευταίο βαγόνι, ανάμεσα στα μουχλιασμένα σακιά με τα γράμματα των στρατιωτών που εκλιπαρούσαν να γυρίσουν στο σπίτι. Ήξερε πολύ καλά πώς ένιωθαν. Ό,τι κι αν είχε γίνει, αυτό ήθελε κι ο ίδιος: να γυρίσει στο σπίτι του. Πάντως σίγουρα δεν ήθελε να βρίσκεται εδώ.

Είχαν περάσει δύο μήνες από τότε που ο πατέρας του έφυγε για τον πόλεμο. Δύο μήνες ατελείωτοι, που η κάθε τους μέρα τον σφυρηλατούσε, έδενε πιο σφιχτό τον κόμμο στα σωθικά του, συδαύλιζε τον θυμό του, την οργή του.

Ξανακοίταξε τα πρόσωπα που βρίσκονταν πίσω απ' το κιγκλίδωμα, χωρίς να ξέρει ποιον έψαχνε, χωρίς να ξέρει πώς θα αντιδρούσε αν κάποιος είχε την τόλμη να του χαμογελάσει ή να του γνέψει.

Δεν ήξερε πώς έμοιαζε η γυναίκα που έπρεπε να συναντήσει κι ούτε ήθελε να μάθει. Οπότε τώρα που τον είχε στήσει δεν ένιωθε την παραμικρή απογοήτευση.

Θα πάω σπίτι, είπε στον εαυτό του. Δεν ήταν ανάγκη να πάει στη γιαγιά του. Τη στρίγκλα. Δε θα πήγαινε κάπου που δεν τον ήθελαν. Φτάνει πια. Θα έβρισκε ένα παρατημένο σπίτι. Τόσα και τόσα υπήρχαν. Θα ζούσε με αποφάγια, ό,τι κατάφερνε να μαζέψει. Δε θα άφηνε κανέναν να τον εμποδίσει. Κανείς δε θα τολμούσε.

Μα τη στιγμή που έκανε μεταβολή για να γυρίσει στον

βορρά, ένιωσε ένα χέρι να αρπάζει το λουρί της μάσκας του. Ένα χέρι απότομο. Τον άρπαξε όπως αρπάζει η κουκουβάγια τον ποντικό.

«Τζόζεφ Πάλμερ;» Το αγόρι αναγνώρισε τον τόνο της φωνής, τον είχε ξανακούσει δεκάδες φορές. Έτσι μιλούσαν οι μπασκίνες.

«Τζόζεφ; Είσαι ο Τζόζεφ;»

Ένα πρόσωπο έγειρε πάνω απ' τον ώμο του και μπήκε στο οπτικό του πεδίο, αλλά ήταν πολύ κοντά, τόσο κοντά, που δεν μπορούσε να το δει καλά. Δεν είδε στο πιγούνι το λουρί που έχουν τα κράνη των αστυνομικών, είδε μόνο ένα κεφάλι γεμάτο γκριζαρισμένα κόκκινα κατσαρά μαλλιά που τινάζονταν προς όλες τις κατευθύνσεις.

«Είμαι εδώ για να σε παραλάβω, μικρέ».

Μια γυναίκα. Σκληρό πρόσωπο, απ' αυτά που δείχνουν να 'χουν φάει τη ζωή με το κουτάλι. Και βαθιά, βραχνή φωνή. Το αγόρι την κοίταξε κατάματα προκαλώντας την να τον κοιτάξει κι αυτή. Η γυναίκα το έκανε. Με ύφος όχι πιο ευχαριστημένο από το δικό του.

«Δεν ξέρω τι είναι αυτά που λες, κυρά μου. Εγώ φεύγω. Με στέλνουν στην επαρχία, μαζί με τους άλλους».

Η γυναίκα γράπωσε το λουρί ακόμα πιο δυνατά. «Με τέτοια προφορά; Δε νομίζω, Τζόζεφ».

Του αγοριού δεν του άρεσε ο τρόπος που τον κρατούσε, ούτε το γεγονός ότι του πήγαινε κόντρα, κι ας είχε πέσει μέσα. Τίναξε τον ώμο του και μετά τον κούνησε αριστερά δεξιά, με τα μάτια του καρφωμένα πάνω της, όλο θυμό. Μα εκείνη δεν τον άφησε. Ίσα ίσα.

«Πάρ' τα χέρια σου από πάνω μου, εντάξει; Δε σε ξέρω. Πάρ' τα χέρια σου από πάνω μου, αλλιώς θα κάνω μεγάλη φασαρία».

Η γυναίκα δεν αμφέβαλλε. Ένιωθε τη δύναμη που έκρυβε το αγόρι μέσα του, παρά το μικροκαμωμένο σκαρί του.

Κατά βάθος θα χαιρόταν πολύ να τον αφήσει να φύγει. Ούτε το χρειαζόταν ούτε το ήθελε όλο αυτό. Αλλά, άμα υποσχεθείς κάτι, το 'χεις υποσχεθεί, πάει και τελειωσε, έτσι δεν είναι; Μπορεί να είχε δώσει τον λόγο της πολύ καιρό πριν, αλλά τον είχε δώσει· δεν της πήγαινε λοιπόν να μην τον κρατήσει. Να μην προσπαθήσει τουλάχιστον.

«Τζόζεφ», στέναξε, «το ξέρω ότι είσαι εσύ. Οπότε μπορείς να κλοτσάς και να φωνάζεις και να το αρνιέσαι όσο θέλεις. Έχω βάλει κάτω μεγαλύτερα αγρίμια από σένα, αγόρι μου, κι ακόμα δεν έχω χάσει».

Και κάνοντας μεταβολή, η γυναίκα βάλθηκε να τραβάει τον Τζόζεφ πίσω της, παρά τη θυμωμένη του αντίσταση. Μα λίγα μέτρα πιο πέρα, θέλοντας και μη, σταμάτησε. Το αγόρι είχε συλλώσει τα πόδια.

Γύρισε προς το μέρος του, έτοιμη να αγριέψει. Καθώς όμως άνοιγε το στόμα της, είδε ότι δεν έφταιγε ο Τζόζεφ που σταμάτησαν, αλλά ένας άντρας κουστουμαρισμένος που είχε αρπάξει το παιδί από το άλλο του χέρι. Ο μικρός, θυμωμένος, είχε παγιδευτεί στη μέση.

«Είστε η γιαγιά αυτού του αγοριού;» Ο άντρας δεν έμοιαζε έτοιμος να τη συγχαρεί.

Ο Τζόζεφ ένιωσε ότι της σηκώθηκαν οι τρίχες και μόνο στην ιδέα.

«Όχι, δεν είμαι».

«Αλλά είστε υπεύθυνη γι' αυτόν;»

Ο Τζόζεφ κατάλαβε πως ούτε αυτό της άρεσε ιδιαίτερα: μα στο σημείο αυτό δεν μπορούσε να προβάλει μεγάλες αντιρρήσεις. Από τη στιγμή που είχε φτάσει στον σταθμό, είχε κάνει το μοιραίο βήμα και πια δεν μπορούσε να κάνει πίσω: ήταν υπεύθυνη για τον Τζόζεφ, κι ας μην το ήθελε αυτό κανείς απ' τους δυο τους.

«Ναι, είμαι».

Ο Τζόζεφ μόρφασε ακούγοντάς το αυτό, κι αμέσως μετά άρχισε να χτυπιέται ανάμεσά τους σαν άγριο, αδάμαστο άλογο.

«Λοιπόν, το αγόρι με έκλεψε».

Τα λόγια αυτά σταμάτησαν για μια στιγμή τα τινάγματα του αγοριού, μα την επόμενη κιόλας στιγμή το παιδί κατέβαλε μεγαλύτερη προσπάθεια και ξέφυγε από το χέρι του άντρα, αλλά όχι απ' το δικό της. Εκείνη συνέχισε να τον κρατάει γερά.

«Αλήθεια;» ρώτησε τον Τζόζεφ και τον κράτησε ακίνητο με ένα γερό τράβηγμα. Είδε την άγρια λάμψη στα μάτια του.

«Ψέματα», έφτυσε ο Τζόζεφ. «Ο βλάκας δεν έχει τίποτα που να θέλω. Τίποτα».

Τα μάτια της πήγαν απ' το αγόρι στον άντρα.

«Λέει ότι δεν έχει πάρει τίποτα» του είπε, λες κι ο άντρας δεν μπορούσε να καταλάβει τη βόρεια προφορά του Τζόζεφ.

Ο κύριος όμως δεν υποχώρησε. «Τότε, δε θα έχει πρόβλημα να ανοίξει τη βαλίτσα του», είπε, κι αρπάζοντας τη μικρή βαλίτσα απ' το χέρι του παιδιού, έκανε ένα βήμα πίσω για να αποφύγει την κλοτσιά του, κλοτσιά που σιμάδευε καρφί το καλάμι του.

«Για κρατήστε τον! Μην τον αφήσετε απ' τα χέρια σας», είπε στη γυναίκα και παιδεύτηκε λίγο με το κούμπωμα της βαλίτσας, μέχρι που αντιλήφθηκε ότι το μόνο πράγμα που την κρατούσε κλειστή ήταν μια θηλιά κι ένα κουμπί.

Η θηλιά υπέκυψε γρήγορα και η βαλίτσα άνοιξε διάπλατα.

Η γυναίκα έσκυψε να δει, μορφάζοντας εξαιτίας της μπόχας που βγήκε από μέσα.

Τραβήχτηκε για να ξεφύγει από τη βρομερή μυρωδιά. «Ακόμα κι αν υπάρχει κάτι δικό σας εδώ μέσα», είπε στον άντρα, «είστε σίγουρος ότι το θέλετε πίσω;».

Μα ο άντρας συνέχιζε ακάθεκτος. Τα χέρια του παρ-μέρισαν κάλτσες κι εσώρουκα που έμοιαζαν λες κι είχαν με το ζόρι επιβιώσει από τα χαρακώματα πριν είκοσι πέντε ολόκληρα χρόνια.

«Αχά» φώναξε, βρίσκοντας δύο μεγάλα δέματα τυλιγμένα σε καφετί χαρτί. «Για πες μου: τι έχουμε εδώ;».

Ο Τζόζεφ μάζεψε ανέκφραστος τα κουρέλια του και τα ξανάβαλε στη βαλίτσα. «Σάντουιτς». Ανασήκωσε τους ώμους του. «Μου τα 'φτιαξε η μάνα μου για το ταξίδι».

Εκείνη τη στιγμή οι ώμοι της γυναίκας λες κι έπεσαν δυο τρεις πόντους τουλάχιστον, κι ο Τζόζεφ το 'νιωσε ότι είχε καρφωθεί, ότι εκείνη τουλάχιστον τον είχε καταλάβει. Δεν ήξερε γιατί είχε προσφερθεί αυτή η γυναίκα να τον πάρει στο σπίτι της, δεν ήξερε τι τη συνέδεε μαζί του. Μα ήταν φανερό: η γυναίκα ήξερε πως ο Τζόζεφ δεν είχε μάνα· το είδε στα μάτια της. Και η γνώση της αυτή τον ενοχλούσε.

«Ανοησίες», γάβγισε ο άντρας. «Είσαι κλέφτης και θα το αποδείξω». Κι απλώνοντας το χέρι του με θεατρινίστικη με-

γαλοπρέπεια, ξετύλιξε το ένα δέμα· το καφετί χαρτί έκρυβε ένα κεφάλι τυρί τόσο μεγάλο, που θα μπορούσε να κρατήσει ανοικτή ακόμα και σταβλόπορτα. Σαν να μην ήταν αρκετό αυτό, άνοιξε και το άλλο δέμα, που είχε μέσα φέτες μπέικον, αρκετές για να χορτάσει μια διμοιρία φαντάρων.

Το τυρί και το μπέικον έφταιγαν για τη βαριά μπόχα. Γιατί είχαν μείνει πολλή ώρα έξω από ένα κρύο κελάρι.

«Βλέπετε;» είπε ο άντρας τυλίγοντας ξανά τα δυο πακέτα. «Το αγόρι είναι και ψεύτης και κλέφτης. Εγώ κοιμόμουν κι αυτός τα βούτηξε από την τσάντα μου. Απαιτώ να μου ζητήσεις συγγνώμη, ομορφούλη, και μάλιστα εδώ κι επιτόπου».

Αλλά δε θα του γινόταν η χάρη. Ο μικρός είχε αγριέψει και χίμηξε μπροστά με τις γροθιές του σηκωμένες, αναγκάζοντας τη γυναίκα να τον τραβήξει πίσω απ' τον γιακά.

«Αυτό ήταν!» φώναξε ο άντρας κι έδειξε προς τα εκδοτήρια. «Βλέπω έναν αστυφύλακα εκεί. Δύο, για την ακρίβεια. Μια λέξη θα πω, αγόρι μου, και θα βρεις μεγάλο μπελά. Όπως κι εσύ, αγαπητή κυρία», πρόσθεσε, δείχνοντας περιφρονητικά τη γυναίκα. «Ντροπή σου που, με όλα αυτά που συμβαίνουν γύρω μας, εσύ αφήνεις το παιδί σου ξαμολημένο να βουτάει ό,τι του καπνίσει».

Του Τζόζεφ τού φάνηκε παράξενη η συμπεριφορά της γυναίκας: ενώ είχε ακούσει ατάραχη τις κατηγορίες του άντρα για κείνον, σαν κάτι να τη χτύπησε μέσα της όταν στράφηκε κι εναντίον της. Κι αυτό το χτύπημα την έκανε να ορμήσει προς το μέρος του άντρα και να τον προσπεράσει αρπάζοντας τα δέματα απ' τα χέρια του.

«Τι στο καλό νομίζεις πως κάνεις;» της είπε.

«Αυτό ακριβώς που ζητήσεις», του απάντησε δίχως να τον κοιτάξει, αναγκάζοντάς τον να τρέξει πίσω της. «Αφού θες την επέμβαση του νόμου, πάμε να τελειώνουμε. Αν και θα τα χάσουν άμα δουν έναν άνθρωπο να έχει στην κατοχή του τόσο πολύ τυρί και μπέικον. Είμαι βέβαιη, ωστόσο, ότι κάποια νόμιμη εξήγηση θα 'χεις γι' αυτό, μιας κι είσαι τόσο ευυπόληπτος και έντιμος κύριος».

Το πρόσωπο του άντρα κοκκίνισε. «Για μια στιγμή, κυρά μου, για περίμενε...» είπε αγριεύοντας, μα η γυναίκα δεν τον άκουσε, ίσα ίσα, τάχυνε το βήμα της.

«Όχι, δεν περιμένω!» επέμεινε. «Αυτό που συνέβη είναι ελεεινό και τρισάθλιο. Κι αν έχει γίνει *οποιοδήποτε* είδους κλοπή, τότε θα το ξεδιαλύνουμε. Τώρα. Αμέσως».

«Εντάξει, ίσως... ήμουν λίγο... ευέξαπτος. Θέλω να πω, φαίνεται δα πως το παιδί έχει περάσει δύσκολα. Το είδα, το κατάλαβα από το φέροισό του σ' όλη τη διαδρομή απ' το Γιορκσάιρ. Ίσως θα 'ταν καλύτερα... γι' αυτόν... να ξεχάσουμε ό,τι συνέβη». Έκανε μια προσπάθεια ν' αρπάξει τα δέματα απ' τα χέρια της γυναίκας. Στάθηκε αδύνατον.

«Αποκλείεται! Δεν είναι αυτό το σωστό», του απάντησε κοφτά. «Δε μου το επιτρέπει η συνείδησή μου. Θα έχω τύψεις αν έχει συμβεί *οποιοδήποτε* έγκλημα και ο ένοχος μείνει ατιμώρητος. Το είπατε κι εσείς ο ίδιος, είναι δύσκολοι οι καιροί. Πρέπει να είμαστε ενωμένοι, όχι να κλέβουμε ο ένας τον άλλο».

Οι αστυφύλακες απείχαν πια λίγα βήματα μόνο. Η γυναίκα άρχισε να κουνάει τα δέματα προς το μέρος τους.

Τώρα θα τους πάρει η μπόχα, σκέφτηκε ο Τζόζεφ – και άθελά του τους φαντάστηκε να το βάζουν στα πόδια προς την αντίθετη κατεύθυνση, μην αντέχοντας τη σιχαμερή μυρωδιά.

Εκείνοι, αντίθετα, προχώρησαν ένα βήμα προς το μέρος της γυναίκας. Κι αυτό ήταν αρκετό για να αρχίσει ο ιδρώτας να κυλάει ποτάμι απ' το μέτωπο του άντρα. Με ένα σάλτο απελπισίας άρπαξε το ένα δέμα απ' τα χέρια της γυναίκας και κώθηκε ξανά στο πλήθος.

Με μια εξίσου οβέλτη κίνηση πήρε η γυναίκα τον Τζόζεφ απ' το χέρι και άλλαξε κατεύθυνση, λες και προηγουμένως δεν έκανε νόημα στους αστυφύλακες, αλλά χαιρούσε κάποιον στην έξοδο. Οι αστυφύλακες στάθηκαν ξανά στο πόστο τους και η γυναίκα με το αγόρι βγήκαν μαζί με τον κόσμο απ' τον σταθμό στον δρόμο.

Ο Τζόζεφ ξανασκέφτηκε όλο αυτό που είχε συμβεί. Δεν είχε καμία όρεξη να είναι εδώ μ' αυτή τη γυναίκα. Και μετά απ' όσα είχε δει, μάλλον ήταν απίθανο να καταφέρει να την τουμπάρει στο παραμικρό. Αυτό, βέβαια, δε θα τον εμπόδιζε να το προσπαθήσει.

«Απόψε, λοιπόν, θα φάμε τυρί», είπε. «Ας πούμε ότι το κερνάω εγώ το δείπνο απόψε, κυρά μου».

Η γυναίκα δεν έκοψε ταχύτητα. Δε γύρισε καν να τον κοιτάξει. Αντί γι' αυτό, άφησε το δέμα να πέσει απ' το χέρι της στον επόμενο σκουπιδοτενεκέ. Ο Τζόζεφ έμεινε με το στόμα ανοιχτό.

«Αν το φας αυτό, θα μείνεις κολλημένος στον απόπατο έναν μήνα», του είπε. «*Εσένα* μπορεί να μη σε νοιάζει,

αλλά κάποιοι από μας έχουμε καλύτερα πράγματα να κάνουμε. Οπότε, ας ξεκαθαρίσουμε δυο πράγματα. Οι κλοπές απαγορεύονται. Δεν τις επιτρέπω και δεν τις συγχωρώ. Ακόμα και ένα βλέμμα σου κλεφτό ν' αντιληφθώ, θα σε παραδώσω εγώ η ίδια στην αστυνομία. Δεύτερον, θα ήθελα να μη με φωνάζεις κυρά σου. Με λένε Μάργκαρετ Φάρελι. Οι φίλοι μου με λένε Μαγκς. Για σένα, είμαι η κυρία Φ. Με άκουσες;»

Το αγόρι δεν είπε τίποτα, δεν έδειξε το παραμικρό. Προτίμησε να κρατήσει τα συναισθήματά του κλεισμένα κι αμπαρωμένα μέσα του. Προς το παρόν.

«Πρέπει να βιαστούμε, οπότε μη χασομεράς. Αν χτυπήσει η σειρήνα, πίστεψέ με, καλύτερα να μην είμαστε εδώ».

Το αγόρι την ακολούθησε δίχως να ταχύνει το βήμα του.

Κοίταξε ψηλά στον ουρανό, αλλά δεν είδε τίποτα. Ούτε ήλιο ούτε βομβαρδιστικά και, το κυριότερο, ούτε ελπίδα.